

THÀNH-KINH BÁO

THÁNG MƯỜI 1952

Hình của ông Ramsay

« Các người hãy đem hết thảy phần mười vào kho, hầu cho có lương-thực trong nhà ta... » (Ma-la-chi 3 : 10).

THÁNH-KINH BẢO

cơ-quan của
HỘI-THÁNH TIN-LÀNH VIỆT-NAM

TÒA - SOẠN :
Tạm tại Trường Kinh-Thánh Đà-Nẵng

THƠ-TỪ VÀ TIỀN-BẠC
Gởi cho Mục-sư Ông-văn-Huyền
Hội-thánh Tin-lành, ĐÀ-NẴNG (Tourane)

MỤC - LỤC

	Trang
Xã-thuyết :	
Cảnh chiều người — T. K. B.	1
Những nguyên-tắc bày-tỏ sự vinh-hiển Chúa (Tiếp theo số tháng VIII). — Mục-sư Quoc-Foc-Wo dịch. —	3
Tin-tức Hội-thánh	6
Tiếng gọi của rừng xanh :	
Vòng truyền-giáo thứ hai. — TRUYỀN-GIÁO MỤC-SƯ PHẠM-VĂN-NĂM. —	11
Câu đố Kinh-thánh.— LỮ-SINH SOẠN.	17
Du-lịch Xứ Thánh :	
Sự sụp-đổ của một kinh-thành.—LỮ-SINH DỊCH-THUẬT..	18
Mấy vần thơ :	
Cảm-tưởng trên máy bay và cảm-tưởng Hội-đồng Tổng-liên-hội tại Nam-hạt.—MỤC-SƯ DƯƠNG-TỰ-ẤP..	20
Hàng ghế trẻ em :	
Lòng tha-thứ của một cậu bé. — NGUYỄN - VĂN - MỸ, HẢI-PHÒNG	22
Tình thương-yêu trọn- vẹn. — THANH-ĐẠO DỊCH	26
Gọi lòng bạn trẻ :	
Charlie Coulson, Thanh-niên đánh trống (Tiếp theo và hết).	27
Giọt mật :	
Phải cần Chúa.— Mục-sư Quoc-Foc-Wo dịch	32
Phụ-nữ diễn-dàn :	
Bà Pandita Ramabai. — LỮ-SINH DỊCH BÁO ADULT BIBLE CLASS RA THÁNG HAI, 1948	33
Tòa giảng Tin-lành :	
Ơn trời. — TRUYỀN-ĐẠO HUỲNH-VĂN-THIỆN	34
Trên đường thuộc-linh :	
Tôn-vinh Đức Chúa Trời. — TẤN-SĨ WILLIAM EVANS. ..	38

ĐIỆN-VĂN GỬI THỦ-TƯỚNG CHÍNH-PHỦ

Thề theo ý của Hội-đồng Tổng-liên hội kỳ vừa rồi, Ban Trị-sự Tổng-liên hội đã thảo và y bức điện-văn gửi cho Thủ-tướng Chánh-phủ Quốc-gia Việt-Nam, ký tên ông Hội-trưởng.

Bức điện-văn ấy như sau đây :

Kính gửi cụ THỦ-TƯỚNG

Chánh - phủ Quốc-gia Việt - nam

tại SÀI - GÒN

Nhơn dịp Hội - đồng Tổng - liên - hội Hội - thành Tin-lành Việt - nam họp tại Sài - gòn — Chợ - lớn từ ngày 24 đến 29 tháng 7 năm 1952, chúng tôi kính gửi lời chào mừng Thủ - tướng và cầu Đức Chúa Trời ban sự khôn - ngoan sáng - suốt để Thủ - tướng dẫn-dắt đồng - bào đến chốn hạnh - phúc vinh - quang trọn - vẹn.

Ký tên :

Hội - trưởng Mục - sư

LÈ-VĂN-THÁI

THƠ PHÚC-ĐÁP CỦA THỦ-TƯỚNG CHÁNH-PHỦ

Thủ - tướng Chánh - phủ trả lời bức điện - văn ấy như sau :

QUỐC-GIA VIỆT-NAM

—◇—

THỦ-TƯỚNG PHỦ

—◇—

Số 333- V-PTT-BT

—◇—

Saigon, ngày 18 tháng 8 năm 1952

THỦ-TƯỚNG CHÁNH-PHỦ

gởi Ông Mục-sư LÊ-VĂN-THÁI

Hội - trưởng Tổng - liên - hội Hội - thánh Tin - lành

14, đường Jean O'Neill

DALAT

Kính ông Mục-sư.

*Tôi có tiếp được bức điện - văn của ông thay mặt
Tổng - liên - hội Hội - thánh Tin - lành gửi lời chào mừng
tôi và cầu - nguyện cho tôi được sáng - suốt để dìu - dẫn
quốc - dân đồng - bào đến chốn hạnh - phúc vinh - quang
trọn - vẹn.*

*Tôi lấy làm thâm - cảm cái mỹ - ý của Tổng - liên - hội
và xin ông chấp - nhận và chuyển - đạt cho tất cả hội - viên
lời cảm ơn nồng - hậu của tôi và cầu chúc quý ông được
vạn sự như ý nguyện.*

Trân-trọng kính chào ông.

Ký tên :

NGUYỄN-VĂN-TÀM

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ XVII

THÁNG MƯỜI 1952

SỐ 192
TỤC-BẢN SỐ 23

Chủ-nhiệm kiêm chủ-bút :

Mục-sư: ÔNG-VĂN-HUYỀN

Hội-Thánh Tin-Lành — Đà-Nẵng

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng

Nửa năm — 27 đồng

Mỗi số — 5 đồng

CẢNH CHIỀU NGƯỜI

« Ngày mà Đức Giê-hô-va phó dân A-mô-rít cho dân Y-sơ-ra-ên, thì Giô-suê thưa cùng Đức Giê-hô-va tại trước mặt Y-sơ-ra-ên mà rằng: Hỡi mặt trời, hãy dừng lại trên Ga-ba-ôn; hỡi mặt trăng, hãy ngừng lại trên trũng A-gia-lôn! Mặt trời bèn dừng, mặt trăng liền ngừng, cho đến chừng dân-sự đã báo thù quân nghịch mình. Điều đó há không có chép trong sách Gia-sa sao? Mặt trời dừng lại giữa trời, và không vội lặn ước một ngày trọn » (Giô-suê 10 : 12, 13).

THEO thường thì người người đều phải tùy cảnh mà hoạt-động và sống còn. Như mùa xuân thì phải lo gieo trồng để mùa thu có mà gặt hái. Mùa hạ thì bận áo mỏng, mùa đông thì bận áo dày. Mặc dầu trên địa-cầu thời-tiết và khí-hậu mỗi xứ một khác, song phạm sự đại-đề đều như thế cả. Ấy hẳn chẳng qua là Đấng Tạo-vật sắp-đặt theo ý tốt-lành trọn-vẹn của Ngài, để cho loài người chúng ta là loài được dựng nên linh quý hơn tất cả trong các vật thọ-tạo có thể tùy tài-năng của mình mà điều-khiển và sử-dụng mọi sự vật.

Kìa Kinh-thánh đã chép: « Đức Chúa Trời thấy các việc Ngài đã làm

thật rất tốt lành. » và « Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: Hãy sanh-sản thêm nhiều, làm cho đầy-dẫy đất; hãy làm cho đất phục-tùng, hãy quản-trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời, cùng các vật sống hành-động trên mặt đất. » (Sáng 1 : 31, 28) Kinh-thánh cũng dạy rằng Đức Chúa Trời vì loài người mà dựng nên mọi vật, chứ không phải vì mọi vật mà dựng nên loài người. Bởi thế cho nên có khi chúng ta thấy một ít điều tỏ ra CẢNH CHIỀU NGƯỜI.

CẢNH CHIỀU NGƯỜI NÀO ?

Phải, cảnh tuy có chiều người thật, song không phải người nào cũng được ai. Nước biển Đỏ

NHỮNG NGUYÊN-TẮC BÀY-TỎ SỰ VINH-HIỂN CHÚA

(Tiếp theo số 190)

(Xin đọc Giảng 2 : 1-12)

(Bài giảng của Mục-sư Trung-hoa CHÂU-TRỌNG-NGỌC)

MỤC-SƯ QUOC FOC WO DỊCH-THUẬT

2. Khẩn-cầu — Người ta không có rượu nữa

Tại sao tuyệt-địa lại có thể tỏ ra sự vinh-hiễn của Đức Chúa Trời? Là vì cảnh tuyệt-địa khiến cho người ta quay về cùng Đức Chúa Trời, cung cho Ngài các dịp tiện làm việc; ơn-huệ Chúa bao giờ cũng được ban cho mọi người nào cầu khẩn danh Ngài. Mặc dầu những ai phê-bình rằng cầu-nguyện là mê-tin, mặc dầu những ai thường ngày không có cầu-nguyện, nhưng một khi đã lâm vào cảnh khốn-cùng, chẳng ai là không ngược đầu lên trời mà kêu-cầu.

Ma-ri đây là thân-mẫu Chúa Jê-sus, có người nói bà là bà-con chí-thần với nhà này, nên được mời đến dự tiệc cưới, trong lúc này, Ma-ri thấy rượu đã dùng hết, e cho chủ-nhân phải mất cỡ, tàn khách phải mất vui, nên đã không kể đến địa-vị của mình, hạ ngôi thân mẫu xuống, đến cùng Chúa Jê-sus mà cầu-nguyện rằng: «Người ta không có rượu nữa». Đem địa-vị bà mẹ mà hạ xuống, lấy lòng khiêm-nhường mà cầu xin với con mình, ấy không phải là một việc dễ làm lắm đâu, huống chi lại chưa hiểu rõ được tâm-ý của Chúa Jê-sus, mà cầu xin cách đột-nhiên như vậy, có thể bị Ngài quở-trách nữa là khác; thế nhưng đã đến nước này, nếu không đến trước Chúa Jê-sus mà cầu-xin thì còn phương tiện nào nữa?

Sự cầu-nguyện của Ma-ri đây, chẳng những là bị thôi-thúc bởi cảnh

tuyệt-địa, mà cũng làm kiêu-mẫu về sự cầu-nguyện cho chúng ta nữa: Thứ nhất, sự cầu-nguyện của bà là sự cầu-nguyện cho «ý Chúa được nên», vì bà chỉ nói rằng: «Người ta không có rượu nữa» mà thôi, bà không có nói thêm phải làm gì nữa. Một sự cầu-nguyện rất tốt là «trình các sự cầu xin của mình cho Đức Chúa Trời», rồi để cho Chúa tự-do mà làm nên ý-chỉ của Ngài. Về phần chúng ta, trong khi cầu-nguyện, ngoài sự trình bày điều cầu xin của mình rồi, thường hay bày thêm cách nầy thế kia, hạ thêm đòi mạng-lệnh, rồi bảo Chúa hãy y theo kế-hoạch của mình mà làm cho trọn; nhưng Ma-ri không có ép Chúa như thế, bà chỉ muốn Chúa tự-do mà làm nên việc Ngài muốn làm mà thôi.

Trong Giảng đoạn 11, chép rằng La-xa-rơ lâm bệnh. Ma-thê với Ma-ri sai người đi thưa cùng Chúa rằng: «Kẻ Chúa yêu mắc bệnh.» Chúng ta đều khen cho là sự cầu-nguyện rất tốt, tại đây, sự cầu-nguyện của bà Ma-ri cũng sánh đẹp bằng sự cầu-nguyện của hai chị em ấy.

Thứ nhì, sự cầu-nguyện của bà là sự cầu-nguyện không kể thể-diện mình. Chúng ta vừa mới nói, sự cầu xin nầy là sự cầu xin của mẹ xin với con, nếu còn giữ một chút thể diện là bà mẹ, thì khó mà lấy lòng khiêm-nhường đến trước mặt con mà thỉnh-cầu, hạ mình ra khỏi ngai, đã không phải là một việc dễ làm, huống ai còn bị lời cứng của Chúa

song bàn theo đức-tin, thì thấy bà đã nhận được điều bà xin nơi Chúa rồi. Bởi vậy, khi đã cầu-nguyện xong, Ma-ri lập-tức đi dặn-bảo những người hầu bàn, để họ chực sẵn vâng lệnh của Chúa.

Cầu-nguyện có thể thấy sự vinh-diệu của Đức Chúa Trời! Song khi cầu-nguyện xong rồi, còn cần phải lấy đức-tin mà nhận lấy lời hứa của Ngài mới được. Hễ ai bị thất bại về sự cầu-nguyện, chỉ là vì thiếu đức-tin mà thôi; người thiếu đức-tin chẳng hề được thấy sự vinh-hiễn Chúa bao giờ.

Những vĩ-nhân trong linh-giới của Tân Cựu-Uớc đều là những anh-hùng đức-tin cả. Bởi đức-tin có thể phân rẽ Biển đỏ; bởi đức-tin có thể qua sông Giô-đanh; bởi đức-tin có thể đánh lui toán quân của ngoại bang; bởi đức-tin có thể khiến Giê-ri-cô sập đổ; khiến người mù được sáng, kẻ què được đi, kẻ phung được sạch, người chết rồi cũng được sống lại!

Có việc nào không phải bởi đức-tin mà bày tỏ sự vinh-hiễn của Đức Chúa Trời? Cho nên Chúa Jê-sus từng phán cùng Ma-thê rằng: « Ta há chẳng từng nói với ngươi rằng nếu ngươi tin thì sẽ thấy sự vinh-hiễn Đức Chúa Trời sao? » (Gi. 11 : 40) Giả sử lúc này Ma-ri không đi dặn-bảo những người hầu bàn sẵn sàng để nghe lệnh Chúa, thì Chúa cũng chẳng biểu họ làm gì nữa, mà dầu có biểu thì họ cũng chẳng nghe theo. Thế thì việc hóa nước ra rượu chẳng phải ra hư sao? Nhưng vì đức-tin của Ma-ri là lớn, mới khiến cho thần-tích này được thành-công. Anh-hùng đức-tin

G. Muller, người sáng-lập Cô-nhi-viện bên Anh quốc, có một hôm bị tuyệt lương, ông quản-lý của viện đến nói nhiều lần với ông ấy rằng: giờ dùng bữa đã đến rồi, mà không có chi để dọn trên bàn ăn, phải làm sao đây? Song ông Muller không đi tìm phương-pháp, ông chỉ lấy đức-tin mà trông-đợi Đức Chúa Trời; đến lúc ăn bữa, Đức Chúa Trời cũng tỏ bày đại-năng của Ngài, khiến người ta đem đến cho họ đủ các món cần dùng. Cảm tạ Chúa! Đức-tin quý báu là đường nào!

Anh chị em ơi! Nếu đời sống anh chị em không được thấy sự vinh-hiễn của Đức Chúa Trời, tôi có thể mách cho anh chị em cái nguyên-nhơn nó: nếu chẳng phải vì anh chị

XIN LƯU Ý

— : —

Từ nay các bài gởi về đăng tải Thánh-Kinh Bảo buộc phải có lời gởi gắm và chữ ký của ông Mục-sư hoặc Truyền-đạo của chi-hội chứng-n

TIẾNG GỌI CỦA RỪNG XANH

VÒNG TRUYỀN-GIÁO THỨ HAI

(Từ 9 đến 23 tháng hai 1952)

«Xin hãy rút linh-hồn tôi khỏi ngục-khảm,
để tôi cảm-tạ danh Chúa» (Thi 142: 77).

SAU vòng thứ nhất đi thăm Hội-thánh Đa-blah và Liêng-bôn thì Chúa có mở đường cho Đoàn Truyền-giáo Đà-lạt đi thăm các Hội-thánh trong rừng giữa khoảng Đà-lạt Ban-mê-thuột. Sau khi đã gửi thư vào các làng cho biết trước 15 ngày thì sáng thứ bảy 9-2-52 Đoàn lên đường, lần đi này có Ông bà Giáo-sĩ Jackson, Cô Evans, Ông Moseley, Ông Tốt và tôi.

Sau một ngày leo đèo qua suối, khi mặt trời chen lặn thì Đoàn đã tới làng Kon-do, vì cao-độ hơn Đà-lạt nên chúng tôi nghe lạnh trong mình, nhưng một đoàn đông tín-đồ đã chực đón Đoàn cách mừng-rỡ, sau khi chào hỏi trong ơn Chúa chúng tôi cảm thấy không-khí ấm áp đến với tâm-hồn mỗi người. Đây là Hội-thánh thứ nhì được thành-lập trong Địa-hạt này từ năm 1938, hiện có hơn 200 tín-đồ, có 12 gia-quyển Truyền-đạo Tập-sự từ Hội này đi ra hầu việc Chúa các nơi khác. — Tại Hội-đồng này có tín-đồ ở 10 Hội xung-quanh đến nhóm nên con số lên tới 315. Chúa có ban ơn nhiều trong sự nhóm lại 3 đêm hai ngày, Chúa khiến lòng các con-cái Ngài được phấn-hưng, Thánh-Linh Ngài giục lòng nhiều tín-đồ ăn-năn khóc-lóc về tội-lỗi mình: uống rượu, hút thuốc, rầy-la trong gia-đình làng xóm, buồn-giận Truyền-đạo, bỏ qua sự nhóm lại, tà-dâm. Bầu không khí nặng-nề của tội-lỗi đã hãm-áp tín-

đồ được tiêu-tan, Chúa làm nên thánh dân-sự Ngài, sự vui-vẻ và ơn-phước Chúa trở lại với Hội-thánh Ngài. Ha-lê-lu-gia! Có dâng 12 em trẻ cho Chúa, 3 tin-đồ chịu b

ĐỒ KINH-THÁNH

GIẢI-ĐÁP CÂU ĐỒ

KỶ THỨ XIX :

1. — Mên-chi-xê-đéc. Hê 7 : 3.
2. — Thi-thiên 72 : 7.
3. — Quan 9 : 8-15.
4. — A-cha-xia II Vua 1 : 1-4, 16.
5. — San - chê-ríp II Vua 19 : 36 ; Ês. 37 : 38.
6. — Lê-vi-a-than (Con sấu) Gióp 40 : 20 ; 41 : 25.
7. — Vua Giô-ách. II Sử 22 : 11, 12 ; 24 : 17-22.
8. — Vua Giô-sia II Vua 22 : 11-13 ; II Sử 34 : 19-21.
9. — Vua Giê-hô-gia-kim. Giê 36 : 22-24.
10. — Vua A-háp I Vua 22 : 39.

NHỮNG NGƯỜI ĐÁP TRÚNG TỪ 6 CÂU TRỞ LÊN :

10 câu :

Nguyễn - hữu - Cương, Phan - ứng - Thời, Trần-văn-Hậu, Hứa-văn-Toàn, Hứa-văn-Hoàng, Ngô-văn-Lộc, Ngô-văn-Phước, Lê-vĩnh-Thạch, Đinh-văn-Quý, đều ở Đà-nẵng. Nguyễn-thị-Bảy, Trần-Tâm đều ở Thanh-quít. Bùi-v-Phương Tân-an, Nguyễn-văn-Cầu Nam-vang. Huỳnh-tích-Đức Mỹ-tho. Huỳnh - t - Ketsia, Huỳnh - bá - Liêu, Nguyễn-hàm-Hoàng, Nguyễn-thành-Đương đều ở Vĩnh-long. Nguyễn-hữu-Tiền, Lê-t-Kim-Kỷ, Nguyễn-ngọc-Ánh, Huỳnh-văn-Mai, Huỳnh-v-Ngọc đều ở Sài-gòn. Tô-văn-Cường, Nguyễn-thị-Khiết, Tô-văn-Bảy, Phan-dinh-Khiêm, Phan-thái-Hoàng đều ở Ô-môn. Phan-trần-Đạo, Ánh-nguyệt đều ở Hà-nội. Nguyễn-t-Bạch-Yến Phan-rang. Phan-ứng-Nghiệm Huế.

9 câu :

Nguyễn-t-Đáng, Đà-nẵng. Võ-v-Đê, Sài-gòn. Nguyễn-v-Khuê, Phan-thiết. Hồ-Hạnh, Đà-lat. Lê-v-Vinh, Sài-gòn.

8 câu :

Nguyễn-văn-Bá, Đà-nẵng.

MÂY VÀ

CẢM TƯƠNG TRÊN MÁY BAY, KHI ĐI HỘI- ĐỒNG TỔNG-LIÊN Ở SAIGON

*Chúa cho từ thấp vượt lên cao.
Muôn dặm đường không Bắc tiến vào.
Lướt gió nhìn quanh non tựa bát.
Gạt mây ngó xuống biển như ao.
Lợi-danh bả ấy không mơ-tưởng.
Tục-lụy mùi kia chẳng ước-ao.
Cao ước tâm-linh cao tit mãi.
Xa đời gần Chúa phước là bao.*

*Chúa cho lên cỡi mây từng mây.
Càng thấy ơn cao quý lạ thay,
Mấy lớp lâu-đài coi bé nhỏ.
Ngàn trùng sơn-hải tựa gần đây.
Nhớ xưa bốn giống cùng chung Tổ.
Tin chắc muôn cảnh chỉ một cây.
Đáng lẽ thương nhau vì cốt nhục.
Bởi trông quá thấp hóa chua cay.*

— MỤC-SƯ DƯƠNG-TỰ-ẤP

CẢM TƯƠNG HỘI-ĐỒNG TỔNG-LIÊN TẠI NAM-VIỆT

*Tổng-liên-hội họp tại miền Nam.
Ơn Chúa ban cho thật chứa-chan.
Gió thánh thổi tung lòng mát-mẻ.
Mưa thiêng nhuần khắp dạ khô-khan,*

ĂN THỜ

*Yêu-thương thánh-khiết hoa chen nở.
Kiêu-ngạo, buồn-phiền rẽ dứt lan.
Nam, Bắc, Trung, Miên, Âu, Á, Mỹ.
Một nhà vui-vẻ cảnh thiên-đàng.*

*Một nhà vui-vẻ cảnh thiên-đàng.
Đồng hát thi, ca tiếng dậy vang.
Thập-tự nêu cao ơn cứu-rỗi
Suối hồng rửa sạch tình tham-gian.
Nhà xây đá lớn mưa không sập.
Tiệc cưới Chiên Con chén sẽ tràn.
Quyền-lợi tranh-giành chi thế nhỏ.
Sao bằng có Chúa hưởng bình-an.*

*Sao bằng có Chúa hưởng bình-an.
Giàu, khó, sang, hèn cũng vẻ-vang.
Đời sống hoa trôi dòng nước biển.
Cuộc vui tranh vẻ áng mây vàng.
Sử-kinh lưu mãi người trung-tin.
Mộ-địa vinh chi khách bạc-vàng.
Thương hại những ai chưa biết Chúa.
Linh-hồn đâu khỏi khóc cùng than !*

*Linh-hồn đâu khỏi khóc cùng than !
Hồ lửa muôn thu chịu khổ nàn.
Ma-quỉ cùng chung trong sổ phận.
Thánh-đồ chia rẽ cách đòi phang.
Ăn cao cứu kẻ đau vì tội.
Đức rộng tha ai cảm lạc dàng.
Vậy hỡi đồng bào tin Cứu-Chúa.
Sau này vui hưởng nước vinh-quang.*

— Mục-sư DƯƠNG-TỰ-ẤP

HÀNG GHẾ TRẺ EM

LÒNG THA-THỨ CỦA MỘT CẬU BÉ

CẬU Thái-Bình là một người con chí hiếu. Mẹ cậu bị ốm trên một tháng nay, cậu phải ở nhà săn-sóc mẹ nên đã 6 tuần nay cậu phải vắng mặt Trường Chúa-nhật.

Một buổi sáng kia, thầy thuốc cho cậu biết rằng mẹ cậu đã khỏi bệnh nhưng còn phải nằm dưỡng sức trong một thời-gian khá dài và bà cần phải ăn nhiều chất bổ để lấy lại sức khoẻ. Nhà cậu rất nghèo nên cậu không biết lấy tiền đâu để mua cá thịt cho mẹ ăn. Lòng Bình trĩu một mối buồn thấm thía !

Cậu yêu-thương mẹ quá, nhưng vì còn nhỏ dại nên không biết tính cách nào. Cậu bèn nghĩ đến việc đi câu cá để làm bữa cho mẹ ăn. Nhưng cần câu cũng không có, làm sao bây giờ ? Cậu liền vào buồng ngủ quì gối cầu-nguyện để trình bày tâm-sự với Đức Chúa Jê-sus, một người bạn thân-mến của cậu :

« Lạy Chúa Jê-sus, con cảm ơn Ngài đã chữa bệnh cho mẹ con lành, nhưng Ngài biết rằng mẹ con đang còn gầy-ốm quá mà con thì muốn cho mẹ con được béo tốt như xưa. Chúa ơi ! Con thấy mẹ con thèm ăn cá mà trong gia-đình nhà con thì không có tiền để mua cá cho mẹ con ăn. Lạy Chúa, xin Ngài giúp con có thể bắt được một con cá để dâng cho mẹ con. Lạy Chúa, ở ngoài sông có rất nhiều. Chúa ơi ! ngày xưa, Ngài đã ban cho Phi-e-rơ và Giăng dầy một lưới cá, nhưng riêng con chỉ xin Ngài ban cho có một mà thôi. Mẹ con chắc

sẽ rất thỏa lòng khi thấy tự tay con bắt được cá để dâng cho mẹ và lòng con cũng sẽ sung-sướng khi làm được việc ấy.

Cầu Chúa nhậm lời khấn nguyện của con. A-men ! »

Thái-Bình đứng dậy với lòng tin chắc rằng Chúa sẽ trả lời sự cầu xin của cậu.

Cậu đi ra bờ sông với một tấm lòng chan-chứa hy-vọng. Cậu ngồi thu hình dưới một gốc cây, cành lá tươi xanh, gió đưa vi-vu thành những điệu nhạc như có ý chúc cho cậu chóng đạt được ý-nguyện. Vì mãi nhìn theo cần câu nên cậu không để ý đến bên cạnh cậu, có một người ăn mặc lịch-sự, cũng ngồi câu và đang chăm-chú theo dõi từng cử-động của cậu.

— Này cậu bé, cậu làm gì đấy ? người ấy hỏi.

GỌI LÒNG BẠN TRẺ

CHARLIE COULSON, THANH-NIÊN ĐÁNH TRÔNG

(Tiếp theo số 191 và hết)

Người ta thường hỏi rằng không biết hết thấy những chi-tiết trong chuyện này xác-thực không, tôi xin nhân dịp này làm chứng rằng mỗi việc xảy ra đều đúng như đã viết vậy. — TẤN-SĨ M. L. ROSVALLY

NĂM ngày sau khi tôi hối-cải thì được lệnh của ông Tổng Giám-đốc Giải-phẫu ở Hoa-thịnh-đốn chuyển tôi qua Tây-bộ để làm việc cho Chánh-phủ. Tôi đã tìm hết cách để giao-thông riêng với vợ tôi và từ-giã nàng, song nàng chẳng thăm tôi cũng chẳng viết thư cho tôi nữa. Dầu vậy, nàng nhờ một người lân-cận đem tin đến đại ý nói rằng chừng nào tôi còn xưng-nhận Jêsus là Cứu-Chúa thì chẳng nên kêu nàng là vợ nữa, vì nàng chẳng chịu cùng tôi chung sống. Tôi không ngờ lại được tin tức như thế từ nơi vợ tôi, vì tôi yêu-quí nàng và các con lắm. Vậy lòng tôi buồn-rầu lia khỏi nhà sáng hôm ấy để vượt qua 2.000 cây số đến nơi thi-hành phận-sự, mà chẳng thể gặp vợ hoặc con tôi.

Trong 54 ngày vợ tôi chẳng thêm trả lời thư, dầu mỗi ngày tôi đều có viết thư về, và mỗi bức thư gửi đi tôi đều cầu-xin Đức Chúa Trời khiến nàng siêu lòng đọc ít nhất một thư của tôi (vì mỗi thư đều có giảng về Đấng Christ và tỏ rõ sự vui-mừng mà tâm-hồn tôi được từng-trải), chắc nàng sẽ suy-xét lại điều nàng đã nói và làm trước khi bỏ nhà. Trong từng-trải tôi chẳng khi nào bài thi của ông Cowper lại ứng-nghiem đầy-đủ cho bằng lúc ấy :

*Chúa Trời hoạt động diệu-kỳ,
Tạo thành quyền-phép huyền-vĩ
cứu người.
Đạp chơn trong biển mù khơi,
Cỡi trên giòng tố muôn đời hiển-
vinh.*

vì ấy là do sự không vâng lời của con gái tôi mà vợ tôi hối-cải.

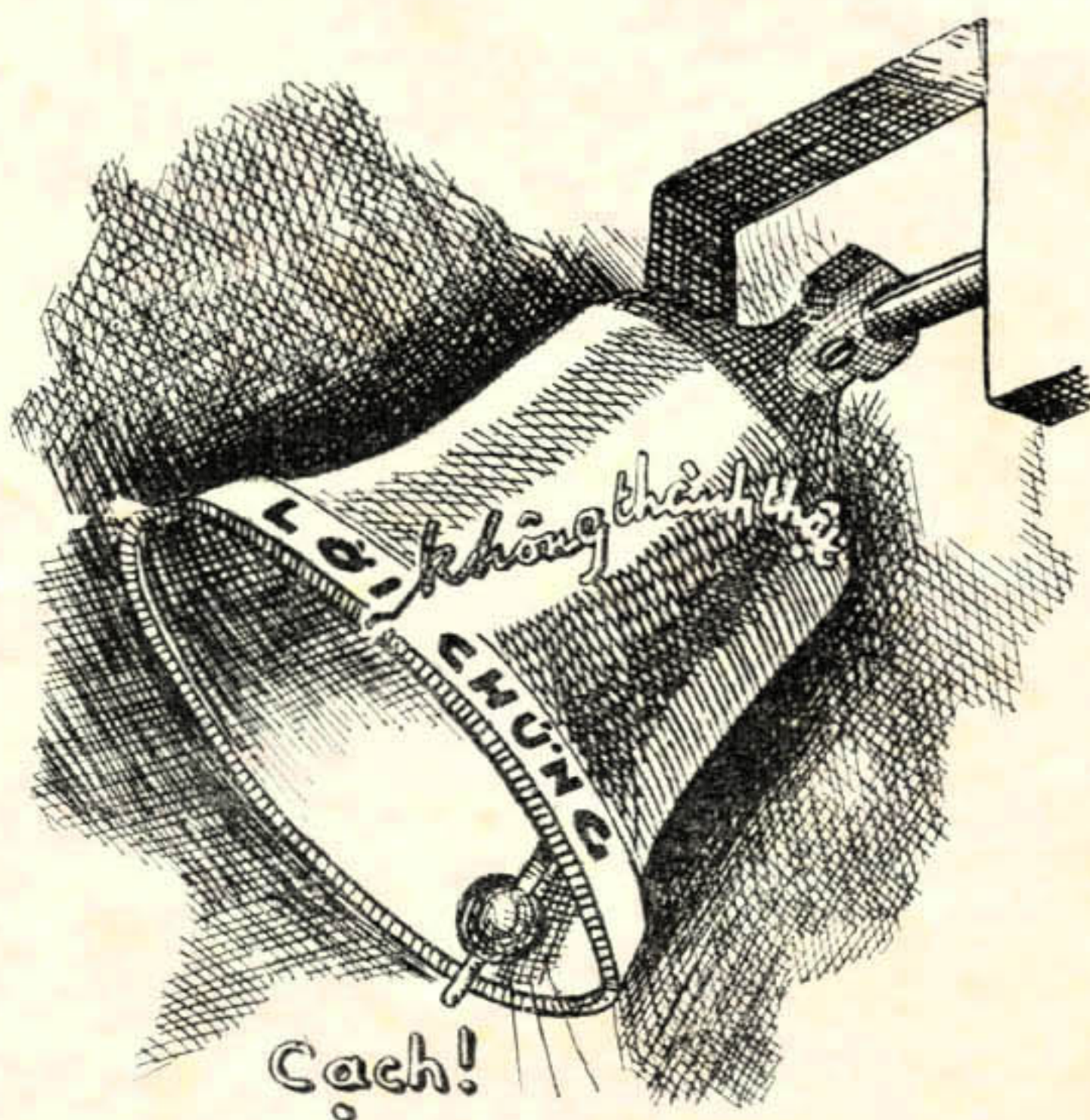
Đến đêm thứ 53 thì con gái tôi chiêm bao thấy cha mình qua đời. Một mối kinh-khiếp xâm-hãm nó, nó lập tâm rằng, dầu thế nào đi nữa, nó cũng sẽ chẳng hủy bỏ bút-tích của cha mình. Buổi sáng hôm sau nó chờ người đem thư ở trước cửa. Khi người phu trạm đưa thư

đời há chẳng có quyền phê-phán về Đức Chúa Trời và Đấng Christ theo điều họ thấy Đức Chúa Trời và Đấng Christ ở trong chúng ta sao? Chắc hẳn có. Lắm khi sự đối-địch lại rất đúng, đó há chẳng bi-đát lắm sao? Thường nghe người ta phẩm-bình sau khi thấy cách cư-xử của một vài tín-dồ hữu danh vô thực, rằng: «Nếu đạo Đấng Christ như thế, thì tôi chẳng muốn chút nào». Thay vì nhiều người được dẫn đến Đấng Christ thì sự ăn ở không xứng đáng của chúng ta lại xô đẩy họ xa cách Ngài. Bởi vậy mỗi cá-nhơn tín-dồ phải luôn luôn tự hỏi: «Tôi có đáng tôn-vinh Đức Chúa Trời không? Có làm cho Ngài thành nguồn hấp-dẫn trong gia-đình, trong công-

nhiệp và trong vòng bạn-bè không? Tôi có tôn-vinh Đấng Christ bởi trong đời sống tôi không? Thế-gian có thấy Chúa Jêsus trong tôi không?» Anh em há chẳng biết rằng thân-thể mình là đền thờ của Đức Thánh-linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng thuộc về chính mình sao? Vì chưng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy, hãy lấy thân-thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời» (I Cô 6: 19-20). «Sự sáng các người hãy soi trước mặt người ta như vậy, đừng họ thấy việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời» (Ma 5: 16).

— *Tấn-sĩ William Evans.*

CHUÔNG NÚT

«Nếu tôi không có tình yêu-thương thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chập-chỏa vang tiếng (I Cô 13: 1).

CƠN MƯA HÈ

Quyền Ních-Đế mấy lâu dụng-sự,
Đem lửa hừng ươm thử chúng sinh ;
Đốt nung chẳng chút thương tình,
Gần xa đâu cũng tình-hình khô-khan ;

Nguồn phước cạn trăm đàng ren-rối,
Dòng ân vơi mọi nỗi khát-khe ;
Những e hồ lửa gần kề,
Giống người gian ác sắp về hư không,

Ngày trong lúc lửa nồng thanh-hạ
Lòng hiếu sanh cao cả khôn lường ;
Đẹp tan quyền-lực ma-vương
Bạc-thần ai cũng tìm đường rút lui ;

Cam-vũ giáng tươi vui khôn xiết,
Bỏ những ngày mống liếc mây trông ;
Ơn thiêng ban xuống nhưng không,
Kìa ai đó tá giấc nồng còn mê ?

Hãy chỗi dậy lo bề gieo giống,
Gieo khắp nơi cho sống cho xinh
Rời ra Tạo-vật hữu tình,
Một sanh sáu chục, một thành hàng trăm.

— ĐÃI-THANH, Đà-nẵng.

Bản-báo xin thành thật cảm
ơn báo Pentecostal Evangel đã
vui lòng cho phép bản-báo dùng
những hình vẽ ký tên Ramsay.

T. K. B.

NHÀ IN TIN-LÀNH ĐÀ-LẠT
QUẢN-LÝ : ÔNG JEAN FUNÉ